

Men vi kan måle, om børnene har det godt eller ikke godt, og vi kan måle, hvordan de får det bagefter, og det mener jeg faktisk er vigtigt at lave noget forskning på.

Vi skal ikke putte børn i kasser, for man kan aldrig opstille en model for, hvad der er gode liv, og hvad der er dårlige liv. Vi skal ikke opstille nogle normer, som vi forsøger at trække ned over andre, men vi kan heller ikke bare fjerne børn uden nogen vurderinger af, hvad vi vil acceptere, at de bliver udsat for.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Det er jo selve begrebet forskning i forbindelse med børn, der er grund til at forholde sig langt mere kritisk til, end fru Line Barfod gør.

Forholdet er jo, at adfærdsvidenskab og psykologi er en form for dumhed, når der er tale om menneskelivet, fordi det er ensbetydende med, at man lukker øjnene for, at her har vi at gøre med forhold, der for så vidt ikke lader sig vurdere objektivt, og derfor kan man ikke forske i dem. I forholdet mellem mennesker er der altid kun den enkeltes eget ansvar, egen forpligtelse, at gå ud fra.

Så siger fru Line Barfod, at man må da kunne sondre imellem, hvad der er godt og ondt. Jeg kan nævne adskillige tilfælde af noget, fru Line Barfod ville kalde meget skidt, som var en lykke for børnene, og jeg vil anbefale hende at læse Elsa Gress' erindringer om et fuldstændig forrykt hjem. Jeg husker hendes gamle far fra frokoststuen i 1950'erne. Han var en forrykt person, men han var simpelt hen hendes livsline til virkeligheden, og hvis man skar den over, skar man også hendes tilværelse over.

I hele adfærdsvidenskabens behandling af det spørgsmål er der tale om en afstumpethed, der gør, at man grundlæggende er fjendtlig over for det, der bærer en familie.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Jeg finder anledning til at spørge fru Line Barfod, om fru Line Barfod oplever det sådan, at hvis man går ind i diskussionen og siger, at det her kan ikke måles, og det her kan ikke vurderes objektivt, må følgeslutningen også være, at så kan vi slet ikke anbringe børn. Så må vi gå ud fra, at alle børn har det godt derhjemme, uanset hvor meget de bliver tæsket, uanset hvor meget deres forældre drikker og glemmer at skifte ble

og glemmer at give dem mad og glemmer, hvor de er.

Hvis vi overhovedet skulle følge hr. Søren Krarups tankegang om, at sådan noget kan ikke måles, og sådan noget kan ikke vurderes, er denne diskussion jo fuldstændig umulig. Jeg vil meget nødtigt se en sådan tankegang brede sig i det danske Folketing, for så har vi virkelig ikke levet op til vores ansvar.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Pia Kristensen for en kort bemærkning, derefter kommer fru Line Barfod på talerstolen, og så har hr. Søren Krarup bedt om sin tredje og sidste korte bemærkning til fru Line Barfod.

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Jeg vil gerne starte med at sige til fru Line Barfod, at jeg er helt enig i, at dette emne skal vi blive ved med at diskutere om og om og om igen, hvis vi skal finde nogle løsninger.

Jeg har siddet her under debatten og ventet på den sædvanlige retorik fra fru Line Barfod, og den kom for et øjeblik siden: finanslov, sociale nedskæringer, besparelser på forebyggelsesområdet, osv., osv. Jeg vil gerne spørge fru Line Barfod: Mener man i Enhedslisten, at økonomi er den eneste grund, det eneste, der spiller en rolle, når børn bliver anbragt? Kan det ikke tænkes, at det kan være på grund af skilsmisser, en fars eller en mors dødsfald eller måske narko-forbrug eller alkoholforbrug?

Kl. 15.00

Jeg vil også spørge fru Line Barfod, om det er en succes at afsætte masser af midler til området. Vi ved, at fra 1995 til 2000 steg den forebyggende indsats med 67 pct., uden at det hjalp, for der blev oven i købet anbragt flere børn i den periode. Det er jo ikke nok, at der bliver afsat flere og flere penge, det afhænger også af den måde, vi bruger pengene på.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det glæder mig, at ordføreren fra Dansk Folkeparti er enig i, at vi skal fortsætte med at diskutere området, er enig i, at det er nødvendigt med viden på området, er enig i, at det er nødvendigt at se på de tilfælde, hvor børn desværre skal tvangs fjernes fra hjemmet, og se på, hvor vi har de bedste steder, vi kan anbringe de børn, og hvad der er det bedste, vi kan gøre for dem. Jeg synes også, det er væsentligt, at vi kan fortsætte